

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθης»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Λευκοφόρος, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία
Οὐίλκη Κόλλινς, μεταφρ. Χαρ. Ἀννίνου. (Συν.) — Ἡ Λουομένη Χανοῦμισ-
σα, μυθιστορία Λεϊλά-Χανούμ. (Συν.) — Ἰονάλδος καὶ Μιζέττη, ὑπὸ
Albert Delpit μεταφρ. Αἰκατερίνης Ζίρκου. (Συν. καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5, ταῖς ἡμέραις 6, τῆς ἑπομένης 10
ΦΥΛΑΑ προηγουμένα λεπτά 20
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσφύρου καὶ χερτονομισμάτων

Παριέστραψε μεταξύ τῶν λευκῶν καὶ λεπτοφυῶν δακτύλων τοῦ μετάλλινόν τι ἀντικείμενον. (Σελ. 328).

Ἡ ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

μετάφρασις Χαραλάμπους Ἀννίνου

[Συνέχεια ἴδε προηγουμένων φύλλων].

Τὸ πρῶτον βλέμμα ὅπερ ἔρριψα, εὐθύς ὡς ὁ θεράπων ἤνοιξε τὴν θύραν, συνήντησε τράπεζαν πλουσίως διασκευασμένην ἐν τῷ μέσῳ εἶδους τινὸς στοᾶς φωτιζομένης ὑπὸ πολλῶν παραθύρων. Ἀπὸ τῆς τραπέζης τὸ βλέμμα μου ἐστράφη πρὸς τὸ παράθυρον, τὸ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένον, καὶ διέκρινε κυρίαν τινὰ ὀρθίαν ἰσταμένην καὶ στρέφουσαν πρὸς ἐμὲ τὰ νῶτα. Εὐθύς,

ἐκ τοῦ πρώτου βλέμματος, μοὶ ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν τὸ ὄρατον αὐτῆς ἀνάστημα καὶ ἡ ἀφελὴς χάρις τῆς στάσεώς της. Ἦτο ὑψηλὴ ἀλλ' ὄχι καὶ τόσο, ἔχουσα ἀρεστήν μετρίαν εὐσαρκίαν ἢ κεφαλή της, καλῶς προσηρμοσμένη ἐπὶ τῶν ὤμων της, ἐκινεῖτο μετὰ θελκτικῶν κυμάνσεων. Ἐκείνητο πρὸς τούτοις προσόν τι ἰδιαίτερον ἐκτιμώμενον παρὰ τῶν ἀνδρῶν. Ἡ ὄσφύς της εὕρισκετο ἀκριβῶς εἰς τὴν θέσιν της καὶ εἶχε τὰς φυσικὰς αὐτῆς διαστάσεις ἢ εὐλυγισίαν τοῦ σώματός της δὲν παρεμορφουτο ἐκ τῆς χρήσεως τοῦ στηθαδέσμου.

Ἐπειδὴ δὲν με ἤκουσεν, ὅτε εἰσῆλθον,

ἔσχον τὴν εὐχάριστον εὐκαιρίαν νὰ θαυμάσω αὐτὴν ἐν ἀνέσει ἐπὶ ἑν ἢ δύο λεπτά, μετὰ τὴν πρέλευσιν δὲ αὐτῶν ἔκρινα, ὅτι ὁ καταλληλότερος τρόπος διὰ ν' ἀναγγείλω τὴν παρουσίαν μου, ἦτο νὰ ρίψω ἐπιτηδὲς μίαν τῶν πλησίον μου εὕρισκομένων ἐδρῶν. Τῷ ὄντι ἐστράφη ἀμέσως. Ἡ χάρις τῶν κινήματων της καὶ τὸ βαδισμὰ της, ἐνῷ προσήρχετο ὑπασχίζουσα κατὰ μῆκος τὴν μεγάλην αἰθουσαν, ἐπηύξανον τὴν περιεργίαν, ἣν ἠσθανόμην, ὅπως ἴδω τὴν μορφήν της. Καθ' ἣν στιγμήν κατέλειπε τὴν παρὰ τὸ παράθυρον θέσιν της, ἔλεγον: «Εἶνε μελαγχρινή.» Ὅτε προῦχώρησεν, εἶπον: «Βεβχίως εἶνε νέα.» Ὅτε ὀ-